

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający znak towarowy:	Strona skarżąca
Zgłoszony znak towarowy:	Słowny znak towarowy „Online Bus” dla usług z klasy 35 (m.in. sporządzanie statystyk w dziedzinie gospodarki, marketingu, badań i analiz rynkowych, doradztwa gospodarczego, doradztwo w zakresie organizacji)
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na który powołano się w sprzeciwie	BUS-Betreuungs-und Unternehmensberatungs-GmbH
Sporny znak towarowy lub oznaczenie:	Niemiecki graficzny znak towarowy „BUS” dla usług z klasy 35, 40, 41 i 42 (m.in. doradztwo gospodarcze, w szczególności doradztwo w zakresie organizacji i zarządzania)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie odwołania
Decyzja Izby Odwoławczej:	interwenient nie udowodnił używania spornego znaku towarowego i sprzeciw na mocy art. 43 ust. 2 zdanie 2 Rozporządzenia (WE) nr 40/94 należało odrzucić.
Uzasadnienie skargi:	— interwenient nie udowodnił używania spornego znaku towarowego i sprzeciw na mocy art. 43 ust. 2 zdanie 2 Rozporządzenia (WE) nr 40/94 należało odrzucić. — między przeciwstawianymi sobie znakami towarowymi nie istnieje, z braku podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia (WE) nr 40/94.

Skarga wniesiona dnia 8 kwietnia 2004 r. przez Domäne Vorderriss, Rasso Freiherr von Cramer-Kletta i Rechtlerverband Pfronten przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-136/04)

(2004/C 190/28)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji

Wspólnot Europejskich przez Domäne Vorderriss, Lenggries (Republika Federalna Niemiec), Rasso Freiherr von Cramer-Kletta, Aschau i. Chiemgau (Republika Federalna Niemiec) i Rechtlerverband Pfronten, Pfronten (Republika Federalna Niemiec), reprezentowanych przez Th. Schönfelda.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2003 r. przyjmującej, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz obszarów w alpejskim regionie biogeograficznym mających znaczenie dla Wspólnoty ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący są właścicielami gruntów leśnych, które są wykorzystywane w ramach przedsiębiorstw przemysłu leśnego prowadzonych przez każdego ze skarżących i które obecnie, na podstawie zaskarżonej decyzji, zostały określone jako obszary o wspólnotowym znaczeniu dla biogeograficznego regionu alpejskiego.

Skarżący zarzucają, że zaskarżona decyzja wkracza w podstawowe prawa obywatelskie skarżących, które są zagwarantowane w ramach ogólnych zasad porządku wspólnotowego. To wkroczenie w prawa podstawowe jest formalnie bezprawne, albowiem przy uchwaleniu decyzji Komisji (i przy wykonaniu dyrektywy 92/43/EWG ⁽²⁾) nie zagwarantowano praw do udziału zainteresowanych właścicieli gruntów.

Ponadto skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza również w zakresie materialno-prawnym prawa własności skarżących, bowiem przy określeniu obszarów o wspólnotowym znaczeniu nie zostały w żaden sposób uwzględnione prywatne prawa własności skarżących (i pozostałych zainteresowanych) i w związku z tym nie dokonano również rozważenia pomiędzy interesem polegającym na zamierzonym określeniu obszarów o wspólnotowym znaczeniu a przeciwstawionym mu prywatnym interesem skarżących. Zaskarżona decyzja jest ponadto niezgodna z samą dyrektywą 92/43/EWG, ponieważ kwestia wyrównania pieniężnego, które należy zapewnić, jest całkowicie otwarta i nieuregulowana.

Ponadto skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja jest nieproporcjonalna, ponieważ nawet rozpatrywana osobno jest nieodpowiednia do utworzenia jednolitej europejskiej sieci ekologicznej i w związku z tym, jednorazowa lista utworzona dla tylko jednego biogeograficznego regionu nie jest właściwa do osiągnięcia celu ochrony dyrektywy. Zaskarżona decyzja jest ponadto nieodpowiednia, ponieważ nie dokonano niezbędnego uzgodnienia w szerszym zakresie, obejmującego cały obszar Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dz.U. z dnia 21 stycznia 2004 r., str. 21.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7).